

Familjeträff i Stora Hammars på Gotland 2011

nedtecknad av

Lars Isheden

Familjeträff på Gotland 2011.

Yvonne och jag var överens om att vi skulle göra en stor familjeträff. Alla mina närmaste anhöriga ville vi bjuda. Vi hörde oss för och vi kände att det fanns ett intresse. Nästan alla tyckte det var en bra idé.

Det fordras dock en entusiast för att något alls ska komma igång. Så var det också med vår familjeträff. Och lyckligtvis hade jag tillgång till en entusiast. Ja, jag menar förstås Yvonne. Utan hennes energi hade det inte blivit någon gemensam semester på Gotland. Hon letade fram förslag på villor i trevliga lägen, som kunde hyras och som var tillräckligt stora för en familjeträff.

Efter mycket sökande på internet och många diskussioner valde vi ett hus i Stora Hammars. Huset var rymligt och låg en dryg mil söder om Lärbro. Vi bestämde oss för två veckor i augusti.

Sedan vidtog ett diskuterande och planerande. Vi talade med Björn och Danka, Gunilla, Gabriel och Sofia samt Sebastian och Jossan. Alla var positiva och ville vara med. Men besked om vilka tider, när var och en kunde komma var länge lite vaga. Till slut kom vi dock fram till en bra tidplan för de två veckorna, och den vi trodde skulle kunna genomföras.

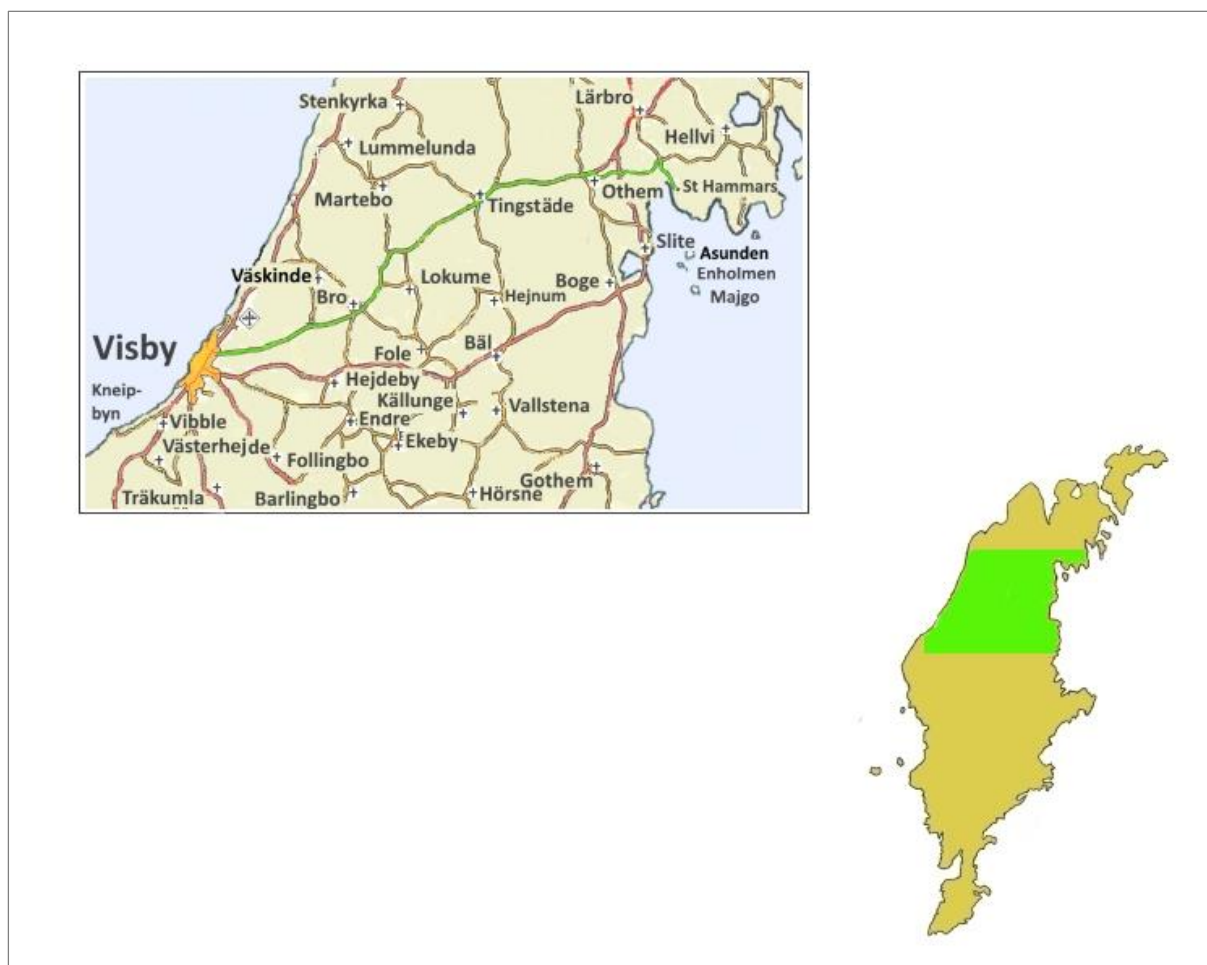
Ändå kändes det pirrigt och osäkert ända fram till att vi kom igång och äventyret startade. Den beslutade tiden blev 6-20 augusti.

Fredag 5 augusti.

Det kändes som familjeträffen började dagen före avresan när Sebastian och Jossan kom till oss i Väsby. Nu var det dags att sätta igång och vi var alla förväntansfulla inför resan.

Stämningen förstärktes av att Yvonne hade lagat middag med paj. Den måltiden uppskattades mycket av gästerna. Hallonpaj med vaniljsås var ju Sebastians favoriteförrätt.

Under kvällen gjorde vi de sista förberedelserna inför resan. Vi pratade om Gotland och om platsen vi valt. Jag kontrollerade på Gotlandskartan, hur vi skulle åka för att komma till vårt hyrda hus hos familjen Söderstrand på Stora Hammars.

Resan till Gotland

Lördag 6 augusti.

Trots att vi överenskommit om en extra tidig väckning, så vaknade vi innan väckarklockan hunnit komma igång. Efter frukost packade vi alla väskor och påsar i bilen. Allt fick plats, men vi blev tvungna att lägga en del saker i baksätet hos Sebastian och Jossan.

Färden till Nynäshamn gick bra. Det verkade först som vi kommit för tidigt till hamnen. Jag hade pläderat för att vi skulle ha en god marginal och fick några små pikar. Vi gick runt i hamnen bland bodarna en stund.

Men just som vi hade tänkt sätta oss på ett kafé och fika, tjoade dom i högtalarna, att vi kunde Stiga ombord. Sedan dröjde det inte länge innan vi satt i våra reserverade stolar på färjan och undrade vart tiden tagit vägen.

Yvonne var beredd att börja den stora resan

Sebastian och Jossan var lite försiktiga

Fartygets namn var HSC Gotlandia II. Överresan till Visby var händelsefattig. Vi var trötta och satt och dåsade. Sebastian och Jossan åt korv med bröd. Yvonne och jag tog ”husmans fisk”. Rätten var inte något för gourméer. Potatisen var dock god, men Yvonne gillade inte att den serverades oskalad.

Efter landstigningen i Visby körde vi runt lite innan vi hittade Ica Maxi. Affären var en stor diversehandel, som erbjöd allt möjligt: underkläder, skor, leksaker, husgeråd, böcker och mycket mer. Ja dom hade förstås också mat och dryck. Det var svårt att hitta i affären och allt letande tog tid. Överallt trängdes mängder av människor. Flertalet verkade vara turister som vi. Det hela var ett stort kaos. Flera familjer stod och diskuterade i grupper. Barn skrek och medsläpade ungdomar verkade ointresserade och önskade sig väl därifrån.

Efter lång tid och mycket vandrande fram och tillbaka i den stora affären fick vi till slut våra varor och kunde starta färden norrut. Vi passerade Tingstäde och Othem, men något Vägume hittade vi inte. Jag konsulterade kartan och förstod att vi borde leta efter en vägvisare med texten ”Barläst”. Vi vände och hittade vägvisaren och kom snabbt ner till Stora Hammars.

Eftersom det var lite oklart var huset låg, behövde vi fråga oss fram. Två kvinnor på vägen gav oss besked om att det fanns flera Söderstrand, men bara en Sören. En av kvinnorna joggade till och med före oss framför bilen och pekade ut huset.

Framme vid huset vi hyrt

Vi körde in på tomten och gick fram till en man och hälsade. Det var vår Sören Söderstrand. Han var i 65-års åldern, haltade och verkade att ha svårt att gå. Vi hälsade och talade om att vi var de nya gästerna. Samtalet gick trögt eftersom Sören inte pratade så mycket. Han visade oss dock vägen och följde oss in i huset, där han tog fram nycklarna till huset och gav dem till oss. Vi var välkomna och fick använda allt på platsen, sa han.

Sedan verkade han få något annat i tankarna. Han avlägsnade sig snabbt. Och vi tittade på varandra och undrade vad som hänt.

Naturligtvis började vi med att bära in allt vårt bagage i huset. Sebastian och Jossan fick ett rum en trappa upp. Yvonne och jag installerade oss på nedre botten i ett rum närmast köket.

Vi var alla lite trötta, men det var skönt att vara framme i huset. Det fanns en hel del att stöka med innan vi kom lite i ordning i huset, så det blev en sent innan vi var klara.

Men till slut blev det middag. Yvannes och mina förenade ansträngningar gav oss en trevlig måltid bestående av lax och ugnstekta klyftpotatis.

Söndag 7 augusti.

Medeltidsveckan lockade oss alla. Därför användes dagen för att besöka Visby. Vi parkerade vid Österport.

Promenad i Visby

Sebastian och Jossan gick på egen hand. Vi kom överens om att återsamlas klockan två vid fiskaffären.

Yvonne och jag strövade runt i staden och kom först till domkyrkan. Där pågick andakt. När vi kom in i kyrkan pågick utdelande av nattvarden. Många av kyrkobesökarna var klädda i medeltidskläder. Kyrkorummet var fyllt med rökelse. Det sved i våra ögon och vi beslutade oss raskt för att söka oss tillbaka ut till den friska luften utanför kyrkan.

Vi fortsatte vår promenad och beundrade de gamla byggnaderna och alla blommor. Speciellt rosorna var granna. Längre ner mot hamnen fanns medeltidsbyn. Den bestod av en massa stånd med försäljning av diverse prylar. Röken och den skrålande musiken var nästan bedövande. Det fanns smedjor, där medeltidsklädda personer bearbetade glödande järn. Andra grupper stod mitt i ett rökmoln och grillade kött.

Yvonne och jag gick vidare till Almedalen. Där uppfördes ett skådespel från Visbys historia. Det var fullt med folk ända ut mot kajkanten. Vi lyckades med viss svårighet armbåga oss vidare.

Klockan två hade vi avtalat att träffa Sebastian och Jossan. Lite tanklöst stod vi och väntade vid Österport. Det småregnade. Dom tycktes inte komma. När jag gick nedför gatan för att söka efter dom, kom jag ihåg att vi överenskommit att träffas vid fiskaffären. Och där nere fanns dom väntande, Sebastian och Jossan.

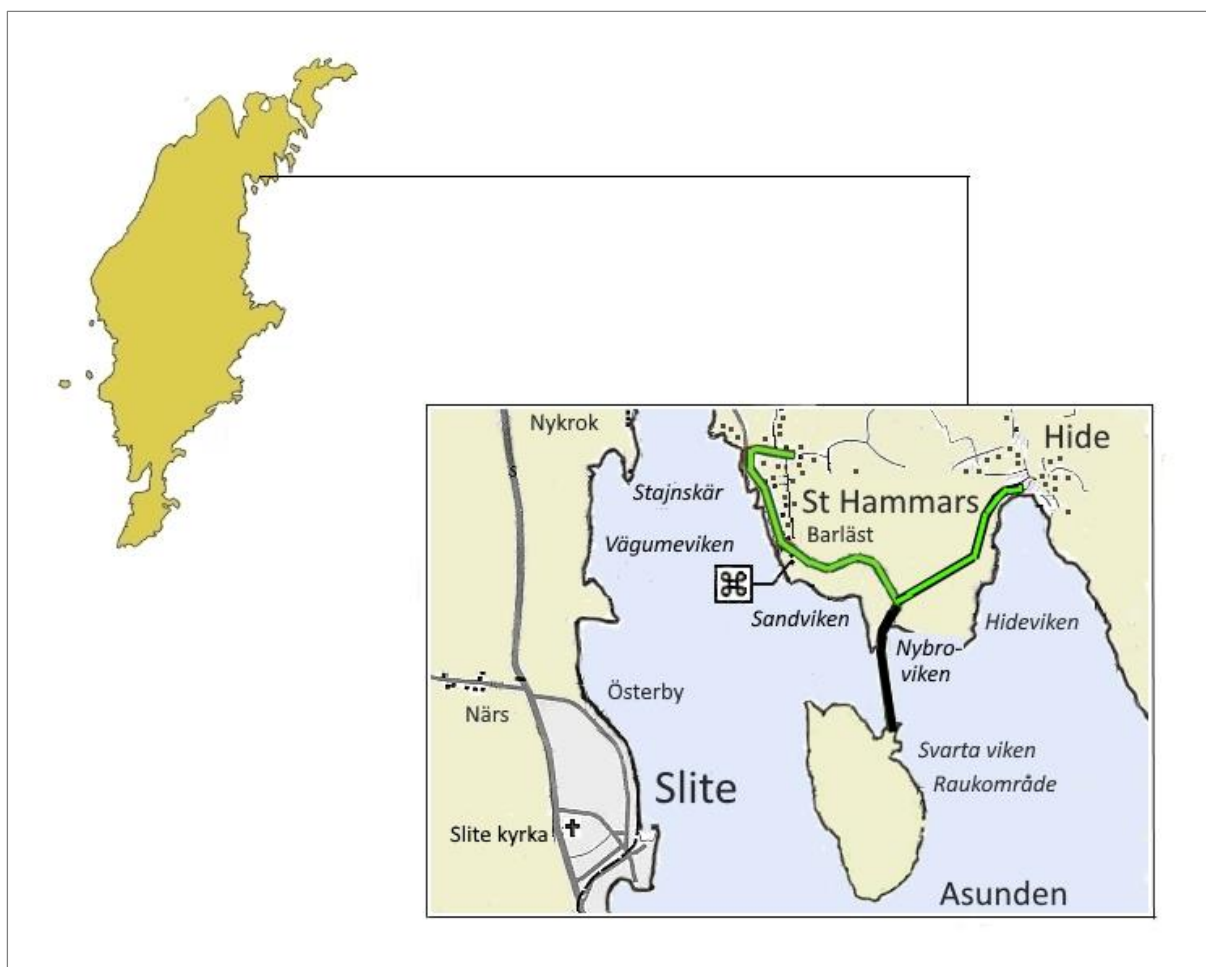
Vi tre gick upp till Yvonne vid Österporten. Sedan tågade vi in på Fiket Österport. Där beställde vi smörgåsar, som visade sig vara utmärkt goda.

Fikastund vid Österporten

Det småregnade fortfarande, så vi passade på att göra våra matinköp strax intill på Coop, innan vi åkte tillbaka till Stora Hammars. Där regnade det också. Och vi dröjde oss kvar inne i huset.

Senare på eftermiddagen skärpte vi oss och tog vi en tur med bilen ned till Hideviken. Det var Yvonne som avgjorde att vi borde se lite av Gotland, inte bara sitta inomhus. Sebastian tyckte det skulle vara trevligt att komma till en bra badplats.

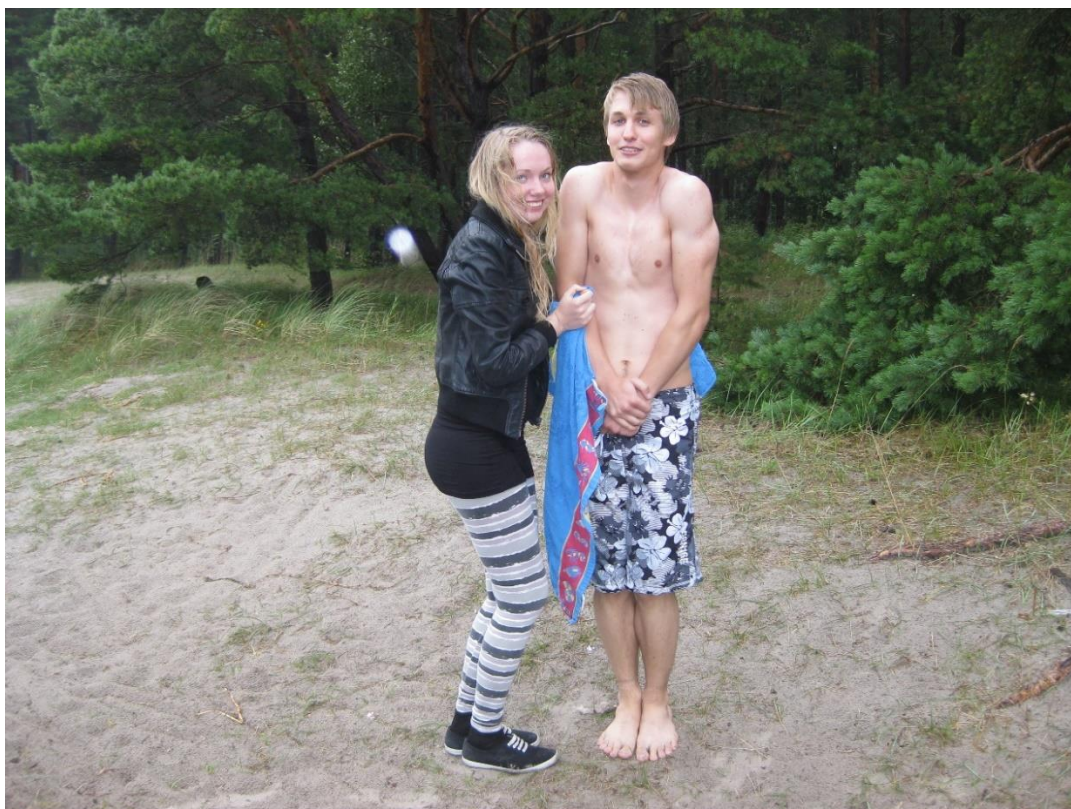

Sebastians badresa

Vi hittade havet, men badplatsen var osynlig tills vi fick hjälp av ett par gotlänningar. När vi åkte tillbaka några hundra meter, hittade vi den dolda infartsvägen mot badet.

Vi parkerade bilen och gick mot havet. Det blåste över den fina sandstranden och småregnet slog ilsket mot oss. Men Sebastian ville ändå bada. Vi frös ännu mera ned vi såg honom byta om till badbyxor. Han skrattade och sprang iväg på stranden och ut i vattnet. Det var extremt långgrunt. Han fick fortsätta långt ut innan vattnet ens nådde till hans knän. Han ropade till oss och visade att han måste gå långt ut innan det ens var möjligt att bada.

Sebastian var ståndaktig och badade ganska länge. Han hoppade glatt runt i vattnet och vinkade till oss. Tiden gick och vi började undra hur länge han skulle stå ut i det kalla vattnet. Det dröjde, men till slut kom han upp. Naturligtvis hade han blivit kall och huttrade, när han kom tillbaka till oss, som väntade.

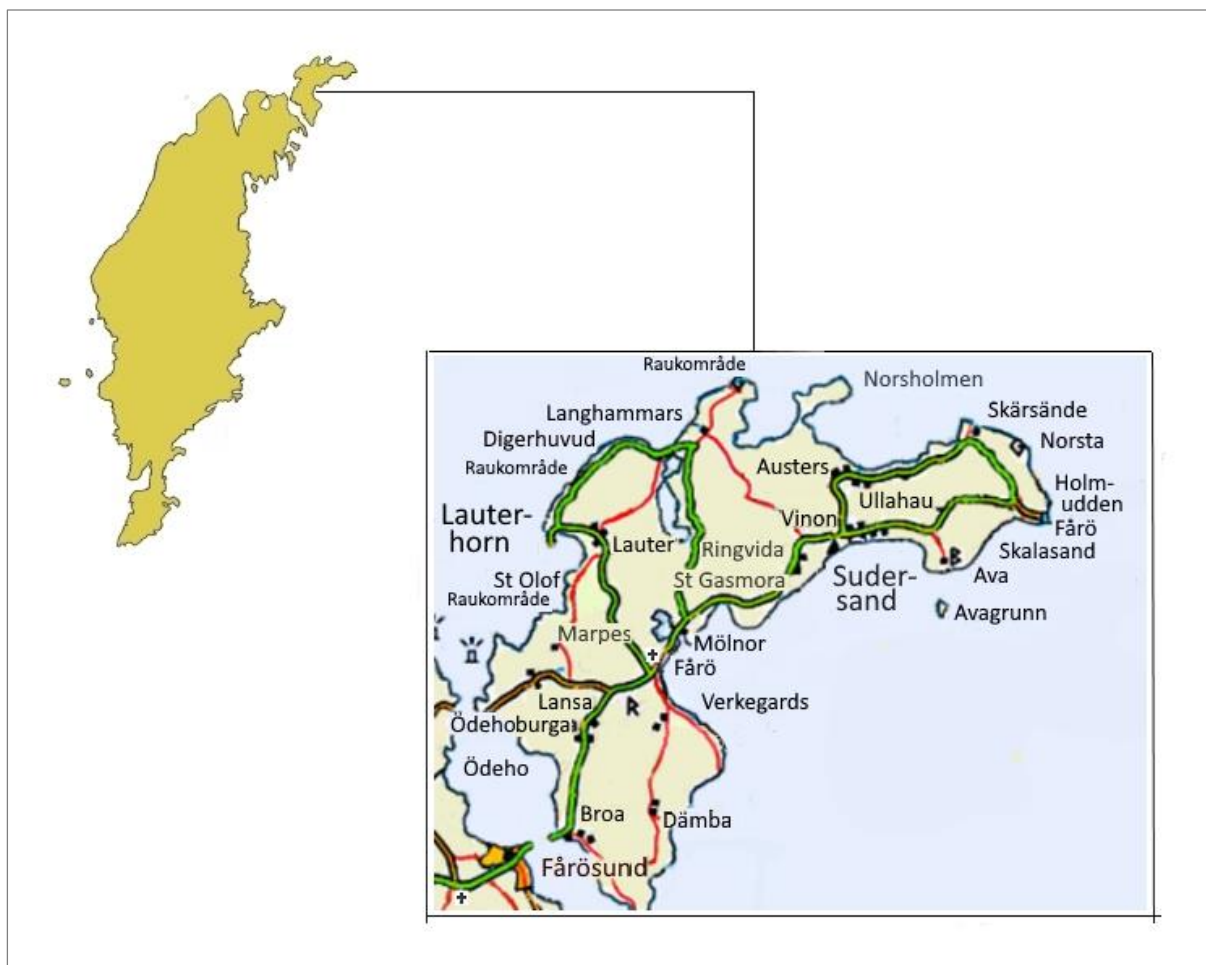
Jossan skrattade och Sebastian huttrade

Han tog tacksamt emot förslaget att använda badplatsens dass som ombyteshytt. Sebastian var sedan tydligt nöjd med att åter ha varma kläder på sig.

Kvällsmaten blev förstås sen. Yvonne ordnade en god middag .Sebastian och Jossan mumsade på den goda fläskkarrén, som Yvonne trollat fram. Jag nöjde mig med gårdagens lax.

På kvällen pratade vi gamla minnen. Det fanns ju flera resor att minnas. Vi pratade om, när vi lånade Anders och Ullas stuga i Värmland. Sebastian hade lärt sig cykla där. När vi kom in på att vi spelat kort där, mindes Sebastian att vi spelat 500 där. Och då ville han genast ta fram en kortlek och spela.. Det var länge sedan vi spelat kort, så vi tyckte alla fyra att det var trevligt. Att Jossan vann hela tiden gjorde inte nöjet mindre.

Måndag 8 augusti.

Fårön blev utvalt som dagens utflyktsmål.

Vi startade mot Fårösund. I en skogsbacke invid vägen såg vi en av Gotlands oljekällor. Anläggningen verkade vara i drift. Den var liten och imponerade inte på någon av oss. Men tänkvärt är det väl i alla fall, att det finns olja på Gotland.

När vi passerade Rute berättade Sebastian att han på en tidigare Gotlandsresa besökt platsen där Åsa och hennes föräldrar och syskon bott. Huset stod till och med kvar.

Strax innan vi kom till färjan i Fårösund stannade vi och köpte smörgåsar på Bungehallen.

Vi stod sedan en stund i bilkö till färjan. Den första turen missade vi, men väntan blev ändå bara 15 minuter. Efter färjeturen fortsatte vi in på Fårön. Vägen var fin fram till avtagsvägen mot Lauterhorn. Sedan var vår väg mycket smalare och avbröts med en mängde färistar. Solen lyste och vi passerade både får och cykelturister. Många av cyklisterna vinglade kraftigt. De var kanske inte så vana med att cykla. Två män var speciellt iögonfallande. Båda cyklade energiskt. Den första mannen trampade kraftigt på pedalerna. Den andra mannen var äldre. Han var högröd i ansiktet och vinglade fram och tillbaka över vägbanan, medan han försökte att hänga med den yngre mannens tempo. Var det far och son manne?

Vid Lauterhorn parkerade vi och steg ur för att beundra raukarna. Sebastian och Jossan försvann snabbt ur bilen. Yvonne och jag kom efter. Innan vi lämnat bilen dök de två männen

upp på vägen. Den yngre ville stanna en stund. Då spurtade den äldre om honom. Han såg svimfärdig ut av ansträngning, när han spurtade förbi den yngre mannen med orden: vi fortsätter, du ställer väl upp?

Det var trevligt bland raukarna

Sebastian och Jossan klättrade vigt omkring bland raukarna på stranden. Vi andra stannade högre upp. Yvonne gillade inte den oländiga terrängen. Solen lyste på oss, men vinden gjorde att det kändes kyligt. Vi gick omkring och spanade, men hittade ingen bra plats, där vi kunde sitta ner och äta våra smörgåsar.

Till slut blev Sebastian och Jossan nöjda på raukarna. Vi fortsatte då vår färd. Det fanns får på en än och vi tyckte dom såg frusna ut. Dom stod i flockar i lä och kurade. Lite längre fram stötte vi åter på de två cyklande männen.

Badplatsen vid Sudersand blev vårt nästa mål. Vi svängde in på en parkeringsplats.

Två unga pojkar tog betalt av oss. Vi skrattade och skämtade och att dom kanske gjorde det som ett alldeles eget projekt och behöll alla pengarna.

Vi lämnade bilen och tog med oss våra saker. Yvonne och jag blev efter, när vi mödosamt tog oss fram genom den lösa sanden.

Vi fann en plats att breda ut våra filtare på. Sedan försökte vi få det så bekvämt som möjligt medan Sebastian och Jossan genomförde ett maratonbad. Dom gjorde ett litet uppehåll i badandet, när det blev dags för våra smörgåsar. Tråkigt nog infriade dessa smörgåsar alls inte våra förväntningar. Brödet var torrt och smaklöst, ingen poäng för Ica där heller.

På återväg mot färjan stannade vi vid Fårö kyrka. Yvonne var ivrig att förevisa Ingemar Bergmans grav. Hon hade varit där tidigare och kunde berätta, att han ville en gravplats där han kunde blicka ut mot havet.

Yvonne berättade om Ingemar Bergman vid hans grav

Vi stannade i Lärbro och handlade bland annat krossade tomater till kvällens måltid.

Yvonne ordnade middag med tacos. Det blev uppskattat. Tacos ger mycket att plocka med. Och då tar måltiden ganska lång till. Så vi hann diskutera både det ena och det andra.

Sedan var flera av oss sugna på att spela 500 igen. Det dröjde innan vi kom till sängs.

Tisdag 9 augusti.

Jossan hade i turistguiden och föreslog att dagens utflyktsmål skulle vara russparken vid Loysta hed. Hästar har varit ett av hennes stora intressen. Vi accepterade och tyckte det kunde vara trevligt att åka och titta på gotlandsruss.

Vi kom iväg klockan 11. Bensinen började ta slut så redan i Slite, så behövde vi stanna och tanka.

Det blev en bensinstation, som bara hade kortbetalning. Jag hade inte provat det förut, så det blev lite av premiär. Jag stack in mitt kreditkort i läsaren och fick utan bekymmer den bensin vi behövde. Men något kvitto fick jag inte. Medan jag stod där och försökte läsa instruktionen hörde jag en munter röst: ”Försöker du få kvitto? Då måste man sätta in kreditkortet en gång till. Det står ingenstans, så man måste lista ut det själv.”

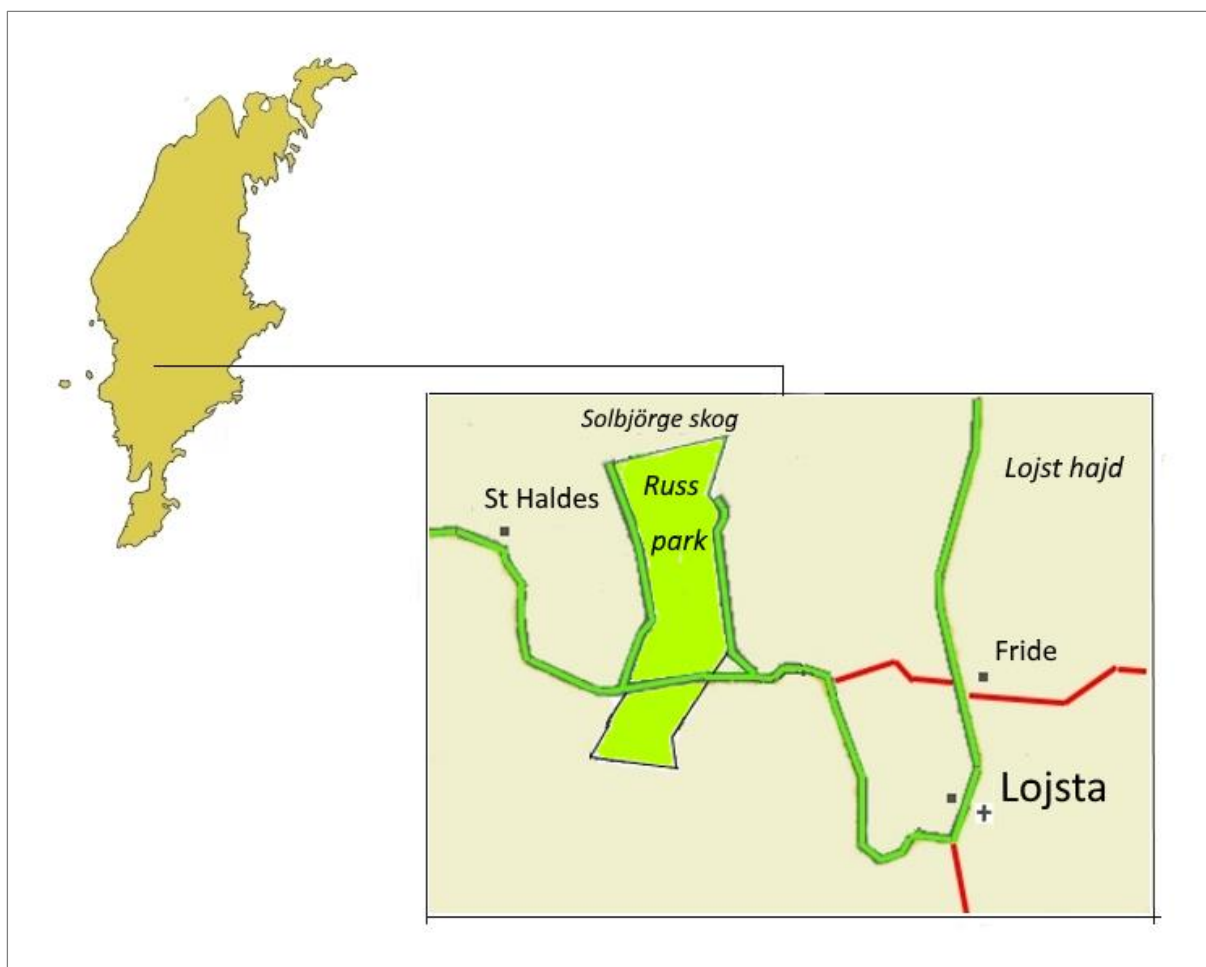
Jag tackade mannen för tipset och fick sedan lätt mitt kvitto. ”Visst är det härligt med den nya automatiken?” sa han och skrattade. Jag instämde.

Vår biltur fortsatte ner till Kräklingbo. Där stannade vi för att konsultera kartan. Strax intill parkeringsplatsen fanns en äng med hästar. Jossan rusade omedelbart fram till staketet och lockade till sig två små hästar. Dom var väldigt sällskapliga och lät sig villigt klappas av Jossan. Vi kom inte därifrån förrän vi alla hade klappat hästarna. Till och med jag. Försiktigt och lite motvilligt, men i alla fall!

Resans höjdpunkt, Jossan har hittat ett russ

Vi åkte en god stund innan vi kom till Lojsta och kunde börja söka efter russparken. Så småningom kom vi också fram. Där fanns en stor vägs skylt med texten ”Russpark”. Vi parkerade bilen och såg oss om efter någonstans att sitta.

Vi hittade russparken vid Lojsta, men inte russen.

En stor husbil stod uppställd intill de två bord, som fanns för besökande. Det ena hade de belamrat med sina saker och vid det andra satt de och fikade. Deras 10-årige pojke sprang fram och tillbaka och utstötte otrevliga illvrål. Jag tänkte att ungen nog skrämde bort alla russ, som funnits i närheten.

Vi bredde ut en badhandduk och satte oss på gräsmatta och drack nyponsoppa, kaffe och åt våra medhavda smörgåsar. Ett flertal personer gick omkring och spanade efter russen, vi också förstås, men hästarna var och förblev osynliga.

Vi gick en längre sträcka längs inhägnaden och sökte efter russen. Sedan återvände vi till bilen och körde till andra änden av det 3 kilometer långa området. Sökandet där gav inte heller något resultat. Jossan såg nedslagen ut, men det var inte mycket vi kunde göra.

Stämningen blev lite bättre när vi kommit till Tofta. Solen värmde och stranden var ganska fin. Yvonne och jag nöjde oss med att sola. Sebastian och Jossan diskuterade badning, men det blev inget av det. Efter lite inköp på Willys i Visby åkte vi tillbaka till Stora Hammars.

Yvonne fixade kycklingfilé som huvudrätt för gänget. Jag höll mig med egen meny. Broccoli och spagetti blev min delikata middag.

Eftersom det var tisdagskväll, var det Måns och Skansen som gällde. Jossan var uppe ringde om sina ansökningar. Sebastian och jag blev utkommenderade till ett annat rum, så att vårt kortspel inte skulle störa Yvannes tv-tittande. Då vill hon kunna njuta av Måns ostört.

Onsdag 10 augusti.

Lickershamn valdes för vår dagsutflykt. Vi kom iväg vid 11-tiden.

Vi parkerade invid hamnen. Sebastian och Jossan verkade ha en egen plan och drog sig ner mot stranden. Yvonne och jag tog en promenad mot ett raukområde, som kallades Jungfrun. Det fanns en bekväm promenadväg ända fram till den stora rauken. Familjer med små barn och pensionärer tog sig lätt fram.

När jag ville fortsätta ytterligare en bit på vägen, tyckte Yvonne att den var för besvärlig med alla trädrötter och ville stanna. Jag kunde ju gå fram ensam till nästa sevärighet tyckte hon.

Det var en liten plåtå med branta kanter stupande mot havet. Jag såg på håll att grupper av turister gick omkring där uppe. Jag tog en bild med kameran och vände mina steg sedan tillbaka mot Yvonne.

Utsikten var förtrollande

Döm min förvåning, när jag mötte henne gående arm i arm med en ung naturvårdare. Mannen drog sig diskret tillbaka, när han såg mig. Yvonne tyckte det var så trevligt att hon fått hjälp.

I skogen där vi vandrat var det vindstill och varm, men när vi kom tillbaka till hamnen kändes det kyliga vinden igen. Vi sökte upp Sebastian och Jossan. Därefter hämtade vi vår matsäck och satte oss vid ett bord, som låg i lä bakom de små fiskebodarna.

Innan vi lämnade Lickersham köpte vi rökt sik i den lilla fiskaffären.

I Stenkyrka stannade vi och köpte djupfrysta bär och vaniljsås på Tempo. Det syntes att Sebastian redan då såg fram mot den kommande efterrätten med paj och vaniljsås.

När vi kom tillbaka till vårt hus i St Hammars kände vi oss så energiska att vi tog en promenad över skogen till Hideviken. Sebastian, Jossan och till och med Yvonne vadade ut en bit i det kalla vattnet.

Sebastian och Jossan tog en lång promenad längs stranden, medan Yvonne och jag stannade på stranden. Ungdomarna dröjde och Yvonne ville vi skulle gå tillbaka till huset före dom. Innan vi kom till beslut i frågan dök dom upp och vi gick tillsammans tillbaka genom skogen.

Kvällens middag med sik, spenat och potatis kom snabbt på bordet. Sebastian såg lite tveksam ut, när vi serverade siken. Jossan verkade mer van vid att äta fisk.

På kvällen blev det lite kortspel igen.

Torsdag 11 augusti.

Det var dags för Sebastian och Jossan att få en heldag på egen hand i Visby.

”Vad ska vi hitta på?”

Vi parkerade på vanliga stället i Visby och kom överens att återsamlas vid bilen klockan 5.

Först var vi på Hemtex och köpte ett par handdukar.

Yvonne och jag besökte sedan ett slags presentaffär i två plan. Det stod varor överallt och affären hade ett ojämnt golv och lite jobbiga trappor. Rätt så många kunder trängdes på de små ytorna. Flera utländska språk surrade därinne. En rysk familj tågade omkring i nya fina kläder. Mannen hade en uppsyn av ”här kommer jag och om jag får lust köper jag hela butiken”. Jag tyckte det var en lätnad att få lämna alltsamman och komma ut i den friska luften.

Lite senare hittade vi botaniska trädgården. Den uppvisade mycket av blomsterprakt trots att sommaren gick mot sitt slut. Trädgården var väl skyddad mot de kalla vindarna från havet. De höga träden gav en behaglig skugga. Vi tyckte det var varmt i solen, men molnen kom och gick på himlen.

Vi blev kaffesugna och började leta efter en lämplig servering. Som vanlig var det svårt att välja. Vi gick längs Birgers gränd och hittade Kafé Strandporten, som hade en liten trädgårdsservering. Yvonne valde ett ledigt bord och vi beställde kaffe och smörgåsar. Det dröjde med serveringen och vädret började se hotande ut.

Just som småregnet blev värre reste sig ett par damer och gick. Eftersom deras bord var försett med ett skyddande parasoll mot regnet, så flyttade vi dit. ”Det gjorde ni rätt i”, sa flickan, som serverade, när hon märkte att vi bytt bord..

Det småregnade när vi gick upp till Kränku, där Yvonne köpte te. Sedan tyckte vi det var bättre att göra våra matinköp, än att fortsätta promenandet i regnet.

Vi var på både Coop och Willys. ”Du vet väl att det tar tid att handla?” sa Yvonne. Och visst är det så och speciellt som vi var ovana vid just de affärerna och fick leta efter varje vara.

Sebastian och Jossan kom på avtalad tid och såg mycket lättade ut, när vi berättade att vi redan gjort våra matinköp.

Till middagen bjöd Yvonne på kyckling och paj. Jag fick förstås en grönare måltid. Sebastian var förtjust över pajen och vaniljsåsen.

Vi 11-tiden, när det blivit mörkt, tog jag en ficklampa och gick för att möta Björn, Danka och Sofia. Jag trodde att dom behövde lite hjälp på sista biten.

Jag hann inte fram ens till vägkorsningen, där skylten ”St Hammars” stod innan jag mötte dom. Bilen bromsade in, Danka öppnade bildörren och såg road ut. ”Jaså, du tyckte vi behövde hjälp?” frågade hon. Björn berättade att det gott mycket bra med GPS-en. Möjligen hade dom behövt fråga om vägen de sista tjugo metrarna.

Björn, Danka och Sofia hade verkligen satsat på fest. Dom bar in den ena kräftkartongen efter den andra, samt en hel del vin och snaps. Vi andra såg på och häpnade över mängderna, som bars in.

Det blev en hel del planeringsförsök. Vi diskuterade livligt kräftfesten, laxmiddagen och övriga aktiviteter. Till slut kom vi överens om att ta den stora kräftfesten dagen därpå, dvs fredag. Det kändes som det blev en bra kompromiss, så att alla skulle bli nöjda.

Kvällsfest med Björn, Danka och Sofia

Kvällen avslutades vid matbordet med lite vin och tilltugg. Det var trevligt att de nya gästerna var på plats. Sofia var pigg och glad, men Björn och Danka verkade vara trötta efter den långa resan. Och Yvonne, ja, hon var glad som alltid då vi hade gäster och festandet kunde börja.

Sebastian och Jossan deltog också en stund i kvällens festande, men bröt upp tidigt eftersom dom skulle upp och åka till färjan nästa morgon.

Yvonne försökte förlänga festen med lite snapsvisor. Stämman upp med sång var något som hon verkligen gillade.

Fredag 12 augusti.

Det blev en tidig morgon. Jag vaknade före väckarklockan. Det kändes lite ovant att gå upp så tidigt. Jag hann äta en liten smörgås innan Sebastian och Jossan kom ner i köket och fick frukost. Dom tog också med sig en liten matsäck för resan. Vi packade in bagaget i bilen och stack iväg.

Det blev inte så mycket pratat i bilen. Vi var trötta på grund av att inte var vana att vakna så tidigt. Vi kom i god tid till färjan. Sebastian och Jossan verkade nöjda då dom tog farväl och gick mot färjan.

Jag åkte tillbaka till det stora huset i Stora Hammars. När jag kom in i köket höll Yvonne på med att ordna frukost. Det var trevligt. På grund av resan till Visby hade jag vaknat till och var ganska hungrig.

En stund var Yvonne och jag ensamma i köket. Lite senare kom våra nyanlända gäster ner till oss. Alla var hungriga. Under frukostätandet planerade vi dagen som låg framför oss. Vi diskuterades flera möjligheter. Till slut enades vi och kom vi överens om att göra en utflykt till Fårön.

För att få lite omväxling valde jag raukarna vid Langhammars som vårt första utflyktsmål. Yvonne tyckte stranden var lite för brant och stannade därför och besåg raukarna från ovan. De övriga tog en närmare till på sevärdheterna. Sofia skuttade käckt upp på en stor sten och spanade ut över havet.

Sofia spanar

Det blåste en kraftig vind. Yvonne och jag letade efter ett lämpligt bord, där vi kunde sitta och dricka vårt kaffe. Det var smått om bord, vi såg bara tre stycken. När ett av dem äntligen blev

ledigt, sprang ett yngre fruntimmer förbi oss och knep bordet. Snopet men kanske lika väl. Det var ju en ganska blåsig plats.

Vi valde att fortsätta vår färd till Sudersand. Det blev samma parkeringsplats, som när vi var där med Sebastian och Jossan. Men där här gången fanns det inga pojkar, som tog upp någon parkeringsavgift. Kanske hade dom tjänat tillräckligt med pengar.

Alla ryggsäckar och andra prylar bars ner mot stranden. Intill en servicelokal hittade vi en samling bord och stolar. Vi valde en bra plats där. Sofia ville bada och försvann snabbt ner mot vattnet. En stund senare gick också Björn, Danka och Yvonne ner till stranden. Jag blev kvar och vaktade alla våra grejor.

Det blev riktigt trevligt, när alla kom tillbaka, så vi kunde ta fram och njuta av vårt fikabröd och kaffe.

Fikastund i solen

En dam höll på att städa i den intilliggande servicelokalen. Hon höll med oss, när vi berömde det soliga vädret. ”Jag har hört, att det ska bli ännu bättre under veckoslutet”, sa hon. ”Men det förstås, vi har ju ljugit förut”. Sen skrattade hon och önskade oss en trevlig semester och gick sin väg.

Innan vi lämnade Fårön stannade vi vid kyrkan. Vi måste ju göra det obligatoriska besöket vid Ingemar Bergmans grav. Det var en ström av nyfikna turister, som följde oss dit. Efteråt besökte vi den lilla souveniraffären. Björn bjöd oss alla på glass. Det blev riktigt mysigt, när vi slog oss ner vid ett bord på gården.

När vi kom tillbaka till huset, började förberedelserna inför kvällens kräftfest. Våra välförberedda gäster hade tagit med sig en hel rad med specialsaker för att göra det speciellt

trevligt till kvällen: en lykta, bordsduk, speciella tallrikar och bestick. Speciella snapsmuggar av plast fanns också. Sofia gjorde en god kaka.

Alla var lite småhungriga, så vi gjorde ett fusksmörgåsbord av alla våra rester i kylskåpet. Vår goda rökta sik fick ett lite blandat mottagande. Men alla fick ju i sig något, så vi fick väl vara nöjda.

Björn och Danka åkte och hämtade Gabriel och Sofia vid färjan. Det blev förstås rätt så sent innan de var tillbaka och festen kunde börja.

Gabriel och Sofia kom på kvällen

Alla åt och drack av liv och lust. Samtalet blev högljutt och glatt. Det fanns ett överdåd med kräftor. Alla fick sitt lystmäte. Det blev ett ätande och skålande.

Först vilade Gabriel

Men sen blev det fest

Sofiorna var också inställda på fest

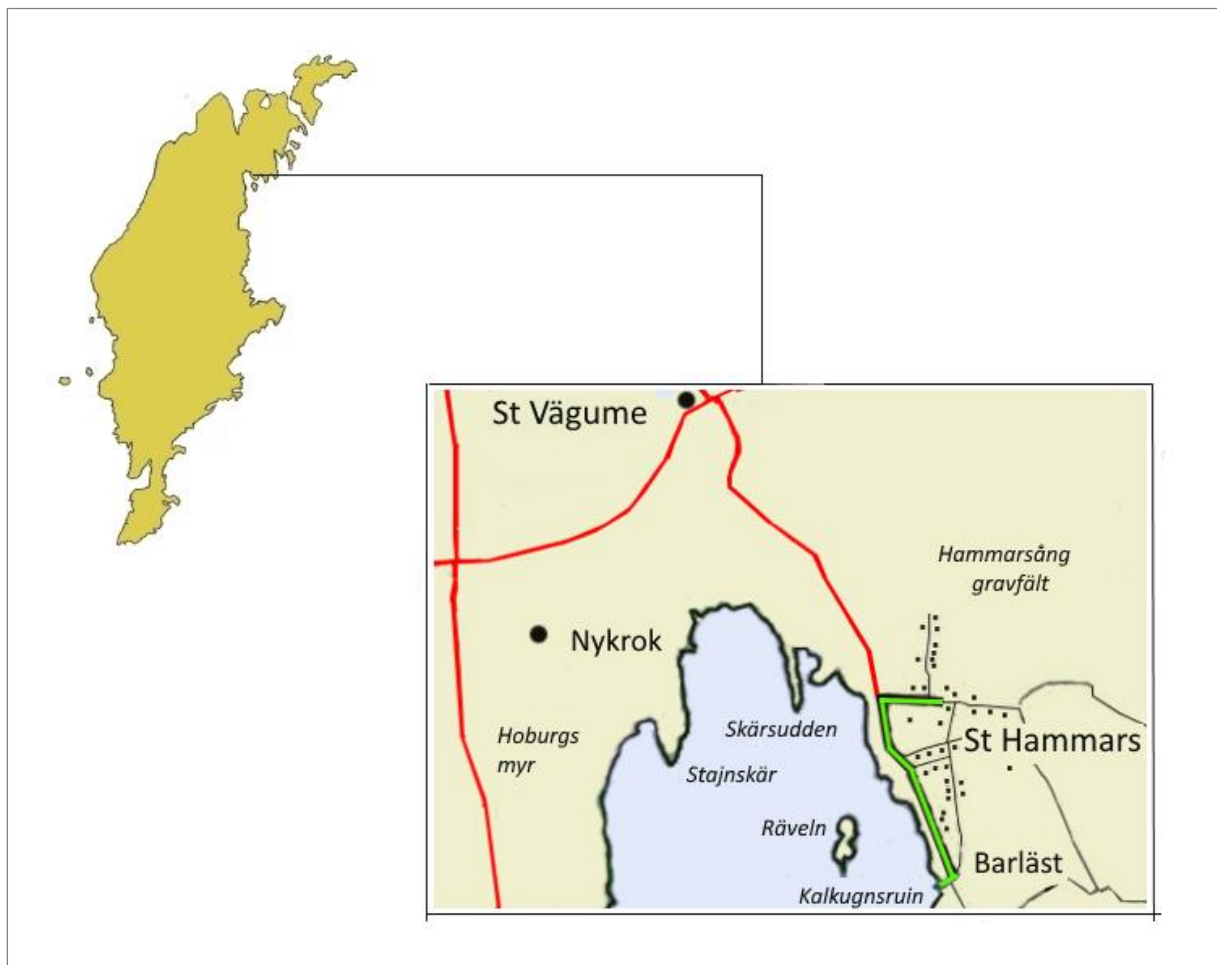
Gabriel och Sofia verkade inte trötta efter resan. Gabriel mumsade energiskt på kräftorna och Sofia bidrog med en mängd kända snapsvisor.

Lördag 13 augusti.

Alla våra gäster ville ha en heldag i Visby. För Yvonne och mig blev det en vilodag.

När Björn åkt iväg med gänget, startade vi vår promenad till stranden. Våra ryggsäckar var fyllda med kaffe smörgåsar och nyponsoppa. Vi gick längs en lugn och lummig väg och var efter en stund framme vid en skylt med texten "Barläst kalkugnsområde".

Det fanns flera gamla byggnader att se på. De var fint bevarade. En långsmal låg byggnad såg mystisk ut. Vi blev tvungna att läsa informationsskylten för att begripa vad den använts till. Det visade sig vara en ugn för att värma och ånga bräder, så att de kunde böjas när man i gamla tider byggde båtar på platsen.

En liten promenad till kalkugnsruinen

Vi gick runt och tittade kring stranden och undrade om det var en badplats där. Solen gassade och vi hittade en härlig vrå att sitta och sola.

Efter en stund var vi inte längre ensamma på platsen. Grupp efter grupp kom och slog sig ner vid borden, som det var föredömligt många av. De flesta såg ut att vara pensionärer och pratade gotländska.

Yvonne frågade om badplatsen. En dam pekade då ut en liten trappa, som vi lyckats gå förbi utan att märka. Där kunde man gå ner och bada.

Den efterlängtrade badplatsen

Fler och fler kom till stranden och en del vågade sig till och med ner i det kalla vattnet. Jätteskönt, påstod dom, när dom huttrande hastade tillbaka till sina varma handdukar.

Vi hade det riktigt varmt i solen och åt vår medhavda matsäck innan vi vände tillbaka mot vårt hus. En vägschild med texten ”Asunden” väckte vår nyfikenhet. Jag såg på vår karta att det var ett raukområde.

Mot kvällen åkte vi in till Visby. Efter några kompletterande inköp på Willys åkte vi till Österport och parkerade. Det var oklart om vad som gällde för parkeringsavgift. Vi stod och tvekade tills Björn och Danka dök upp.

Gabriel och Sofia var lite sena. Gabriel hade blivit bombad med fågelbajs i håret och försökt tvätt bort det värsta.

Björn och Danka bjöd på tornerspel

Björn och Danka hade köpt biljetter till kvällen tornerspel. De bjöd oss alla. Det började mörkna, när vi gick ner till spelplatsen. Vi hade numrerade biljetter, men det var inte helt klart var vi skulle sitta. Det ordnade sig dock.

Tornerspelet var som en tävling mellan staden (Visby) och landet (övriga Gotland). En gycklare förklarade reglerna. Vi satt på den sida, som skulle hurra om landets riddare gjorde någon bra prestation och bua om stadens riddare gjorde något bra. På andra sidan av tävlingsplatsen skulle åskådarna göra tvärs om. Det blev strax en god stämning av allt skrikande. Riddarna genomförde många tävlingsmoment. Det var också uppträdande med ljus och eldar. Det blev väldigt effektivt i det smygande mörkret.

Björn och Danka bjöd på tornerspel

Staden vann till slut den långa tävlingen. Flera höga röster skrek ”fusks” och ”uppgjort”. Vi tyckte i alla fall att vi haft en trevlig kväll med tornerspelet. När vi bröt upp kände vi att vindarna från havet hunnit bli riktigt kyliga.

Lilla Sofia tog glatt ledningen och ledde oss rätt väg mot våra bilar. Danka såg orolig ut och undrade om Sofis var säker på att hon tog rätt väg.

Vi kom snabbt och bra upp till bilarna och började färden tillbaka.

Vi stod sedan tillsammans lite tvekande i köket. När Yvonne föreslog att vi skulle ta lite vin, kex och ost kom festen snabbt igång. Vi satt rätt så länge och pratade.

Gabriel och Sofia såg förvånade ut, när dom efter en stund dök upp i köket. Gabriel hade varit upp och tvättat sitt hår. Jag tyckte det var lätt att förstå att han prioriterat den uppgiften.

Söndag 14 augusti.

Björn och Danka hade sett den märkliga raden med traktorer, som stod uppställda bakom huset. Jag berättade att jag frågat vår hyresvärd Sören Söderstrand. Han hade då berättat att han givit sitt första barnbarn en traktor som födelsedagspresent. Och sedan hade det blivit normgivande, när han fått flera barnbarn. Nu var det sex barnbarn. De var där ibland och körde runt med traktorerna på gården.

Vår hyresvärd Sören Söderstrand gav en traktor till alla barnbarn

Vi fotograferade alla traktorerna. Det blev pampiga bilder. Vi skrattade och tyckte att det var roligt med folk som drev udda idéer.

Dagens utflykt gick till Asunden. Vi åkte genom skogen och nådde vattnet. Det gick en smal väg mot ön. Vi fortsatte ut på ett smalt näs för att komma till Asunden. Det hade antagligen varit en ö utan landanslutning under gamla tider.

Sofia ville stiga ur bilen innan vi kommit fram till den lilla parkeringsplatsen. ”Hon gillar att gå på egen hand”, kommenterade Gabriel, när Sofia började sin promenad längs stranden.

Vi lämnade bilen. Sedan måste vi ta en liten promenad för att komma fram till sevärdheterna. Raukarna var många med skiftande former. Gabriel gjorde lite försök till klätterövningar på dem. Det var gott om stora stenar på stranden. Sofiorna valde att krypa upp på var sin sten och sitta alldeles stilla och spana utåt havet. De påminde lite om ett par sjöjungfrur.

Yvonne och jag började känna oss riktigt nöjda

Jag gjorde en egen liten utflykt till högsta punkten på Asunden. Antagligen kunde man gå runt hela Asunden om man tog tid på sig. Med ett litet löfte till mig själv om att försöka få tillfälle att göra en sådan rundtur gick jag tillbaka till vår grupp.

På eftermiddagen ordnade Yvonne med min medhjälp en utmärkt måltid. Det blev ugnsstekt lax med tillbehör samt efterrätt med frukt paj och vaniljsås. Alla åt med god aptit och verkade belåtna med vad som bjöds.

Sedan blev det dags för Björn, Danko och Sofia att börja färden mot färjan, Vi hjälpte till att bära ut alla väskor till deras bil. Jag häpnade över hur stor plats det fanns i bakluckan på bilen.

Det kändes verkligen att vi blivit färre, när dom åkt. Och vi som var kvar verkade lite trötta. Gabriel berättade lite om studierna på KTH och Sofia om sin tandläkar-utbildning. Lite tv-tittande och lite småprat. Sedan ville ungdomarna gå till sängs med tanke på den kommande tidiga avfärden.

Yvonne tog farväl av dem innan dom gick upp och lade sig för natten.

Måndag 15 augusti.

Ännu en tidig morgon blev min lott. Det var ju dags för Gabriel och Sofia att börja hemresan. Och då fick jag ställa upp som chaufför.

Jag satt och åt, när Gabriel och Sofia kom ner till köket. Dom såg trötta ut. Gabriel ville som vanligt inte ha någon frukost, men Sofia åt lite grann.

Det var lite dimmigt längs bilvägen mot Visby. Sofia kände lite besvär av åksjuka. Så det blev lite tyst under resan till hamnen.

Det var friskt i luften, när vi tog farväl. Gabriel och Sofia verkade ha pignat till och skuttade vigt in mot terminalbyggnaden.

Jag tittade efter Gunilla, men jag var inte säker på, när hennes färja skulle komma. Så jag återvände till vårt hus i Stora Hammars.

Yvonne och jag åt frukost och diskuterade Gunillas ankomsttid. Hon ringde dock och talade om att hon kommit till Visby. Det var då lätt att räkna ut, när hon skulle komma till Stora Hammars. Jag gick ut och mötte henne och hann fram till strax bortom vägkorsningen. Där kom Gunilla farande med sin bil.

Yvonne hälsade Gunilla välkommen

Gunilla fick ett rum på övre planet och tog upp sina väskor dit. Efter lite frukostmat ville hon vila och försöka sova en stund. Natten på färja hade inte varit särskilt rofylld.

Yvonne och jag tog en biltur till Lergrav på egen hand. Vi följde skyltarna som det stod "rökt fisk" på och hamnade vid ett litet strandkafé.

Vi beställde kaffe. Yvonne tog en strömmingssmörgås. Jag fick pannkakor med vispgrädde och sylt. Det var soligt och fint, men det envisa blåsten gjorde att det kändes lite ruggigt.

Det fanns mäktiga raukar på den branta sluttningen ned mot havet. Vi stod ner på vägen och tittade upp mot dem. Yvonne ville först inte gå upp och se närmare på dom, men när vi hittat en stabil trätrappa, ändrade hon sig.

Det var glest mellan turisterna där uppe. Förutom ett par, som hejade glatt på oss, var vi ensamma.

Innan vi lämnade Lergrav gick vi åter ner till det lilla kaféet. Efter lite diskussioner och tvekan valde vi att köpa smakprov av tre olika rökta fiskar.

När Gunilla piggnat till frågade vi om hon var pigg på en promenad. Vårt förslag blev Barläst. Det blev accepterat och vi stack iväg. Vi ville försöka en ny väg så det blev en skogspromenad till det gamla kalkbruket.

Det var myggrikt på vår skogsväg. Yvonne blev ganska angripen av de små monstren. Vägen mynnade ut på den lite större vägen mot Asunden. Jag berättade för Gunilla om raukområdet på Asunden och att det var möjligt att promenera runt hela ön. Hon tyckte det var ett bra förslag till nästa dags utflykt.

Vi fortsatte till Barläst och tittade på de gamla kalkbruksbyggnaderna. Gunilla fick även bese badplatsen och strandpiren, som väl en gång i tiden varit utskeppningshamn för kalkprodukterna. På andra sidan av viken såg vi utsikten mot den stora cementfabriken i Slite. Anblicken var lite deprimerande.

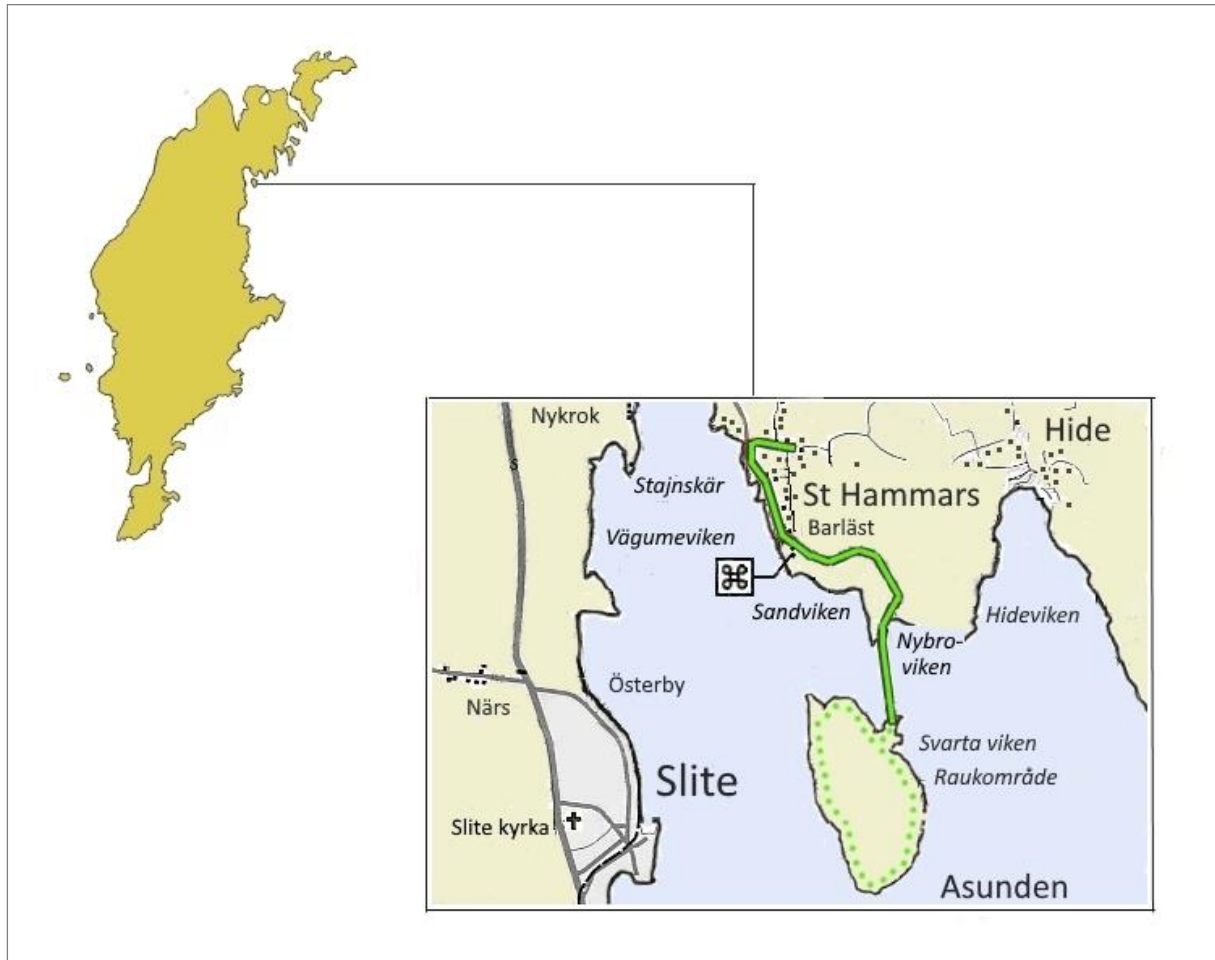
På tillbakavägen valde vi att gå närmare vattnet och lyckades undvika någon större kontakt med myggorna.

Till middagen tog vi våra tre rökta fiskdelikatesser med tillbehör. Det blev en riktigt smaklig måltid.

Dagen avslutades på värdigt sätt genom att avnjuta kommissarie Montalbanos fortsatta äventyr. Det är verkligen underbart med lättsamt briljerande i italiensk fumlighet som kontrast till alla amerikanska filmer som alltid hade ett onödigt frosseri i teknikundersökningar och dna-utredningar.

Tisdag 16 augusti.

Efter en riklig frukost kom iväg på vår tur till Asunden. Det var soligt och trevligt väder.

Vår bilväg till och promenadväg runt Asunden

Det fanns en väg ända ut till Asunden. Vägen var smal och var lag på en stenbädd, som såg ut att vara anlagd.

Direkt på stranden fanns en parkeringsplats och en stor skylt, som angav att hela ön var ett naturreservat. Endast fotvandring var tillåten.

Vår promenad gick moturs rund ön. Terrängen var lämplig för oss ovana vandrare. Vi kunde ta oss fram utan några större strapatser. Vinden var ganska lugn, så när vi började bli trötta och kaffesugna, så kunde vi lätt hitta en behaglig plats att göra paus på och njuta av solvärmens och utsikten.

Gunilla var lite mera energisk. Hon klev enerigt omring bland stenblocken och studerade de fantastiska raukformationerna. När hon böjde sig ner bland de vackra blommorna, påminde jag henne om att vara fridlysta.

Gunilla tittade upp. ”Det vet jag väl. Jag plockar inga blommor. Jag samlar bara lite stenar. Och dom kan väl inte vara fridlysta?”

Jag nöjd mig med att mumla för mig själv, att man nog inte borde samla stenar heller.

Vissa raukar var speciellt vackra

Gunilla ville se allt så eftermiddagsturen blev omfattande, vi kom ända bort till Furilden

På väg från Asunden tog vi en väg till höger, som vi trodde skulle gå till Hideviken. Det visade sig dock en den slutade vid ett par tomma byggnader. Vi vände om och fortsatte till Kyllaj.

Vi åkte mot Smörjen. Regnet strömmade ner. Vägen blev allt sämre. Vi parkerade vid Lörgeudd och satt kvar en stund i bilen och åt av vår medhavda matsäck.

Ute på udden såg vi en gammal kalkbruksbyggnad. Den skulle förstås beses. Vi hoppade snabbt ur bilen för att inte släppa in så många mygg. Sen gick vi hurtigt längs den lilla vägen och slog omkring oss med armarna för att hålla myggen på avstånd. Vi tog oss fram till kalkugnen, men sen hade vi fått nog. Myggornas angrepp var för svåra. Vi vände om och gick raskt mot bilen.

När vi kom ner i värsta myggskogen mötte vi en familj med barn, som var på väg ner mot vattnet. Barnen klagade över myggen. Dom fortsatte mot stranden. Vi hörde hur barnens röster blev högre och allt mer plågade. Innan de kommit till vattnet skrek barnen för full hals.

Vi gav barnen en orolig tanke, när vi räddade oss in i bilen.

Gunilla hade läst om en 1700-talsbyggnad, som uppförts av en av traktens gamla pampar. Vi letade upp den. En informationsskylt visade att Linné en gång i tiden besökt platsen. Strax intill byggnaden stod en pampig rauk.

Vädret hade hunnit bli riktigt behagligt, när vi åkte ut på Furillen. Det var en vacker trakt, men intrycket stördes av stora vattenfyllda platser, där man tidigare brutit kalksten.

Vi parkerade längst ut på udden. Den hade en låg strand lätt att promenera på. Det fanns gott om vackra små stenar. Gunilla samlade en del. Efter en stund hittade jag en samling stenar i

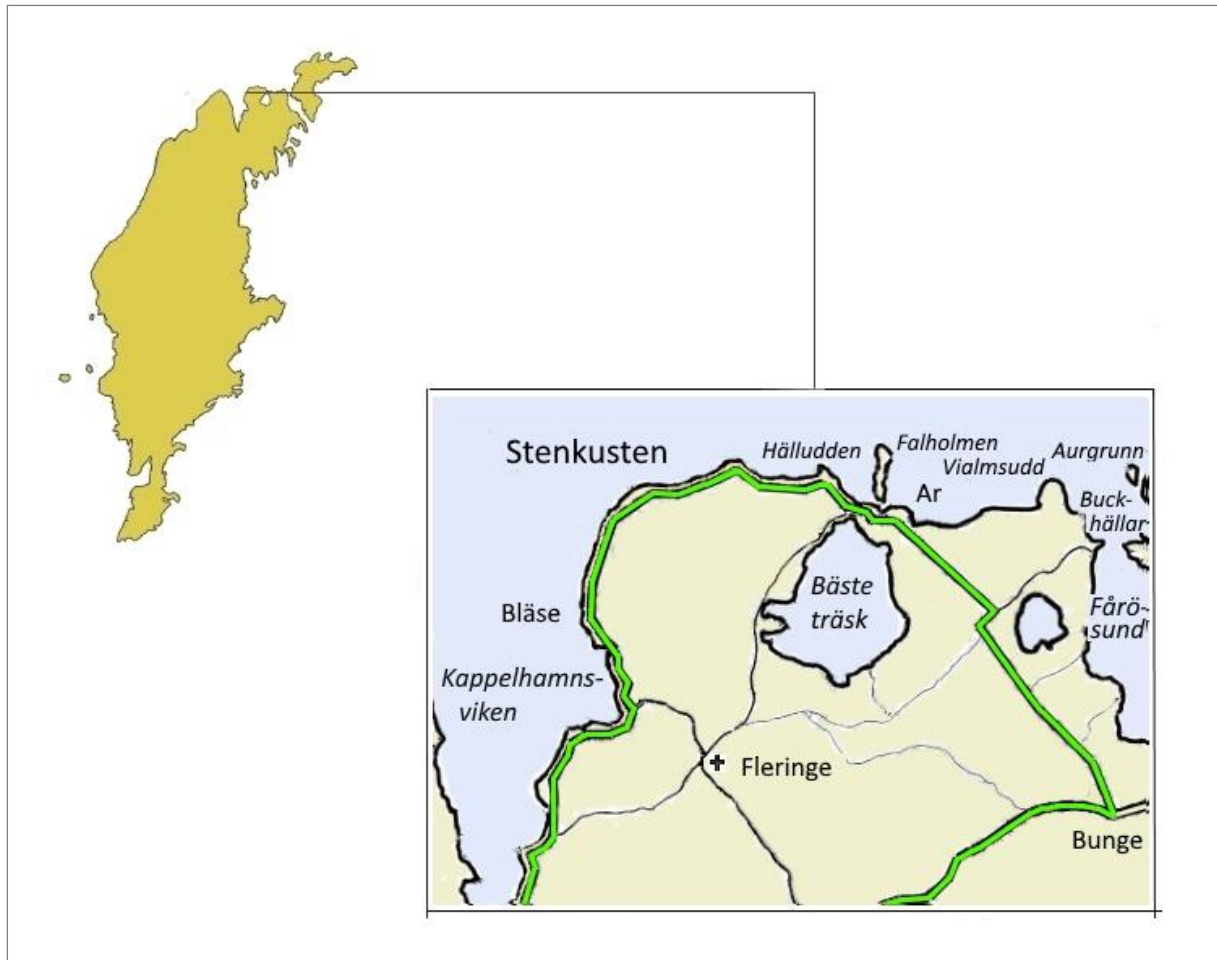
avvikande färg, som lagts upp så de formade ett hjärta med ett budskap inuti. Vi fortsatte promenerandet och upptäckte mängder av sådana snyggt upplagda stenbudskap.

Tillbaka tog vi vägen över Hellvi och St Vägume fram till St Hammars. Vi återvände till vårt hus och kände oss både trötta och nöjda.

På kvällen såg vi på kvällens Skansenprogram med Måns som lysande stjärna. Han hade också ett antal trevliga gäster. Yvonnr satt och myste.

Onsdag 17 augusti.

Vi beslutade oss för norra kusten och funderade på Bästeträsk. Därför åkte vi upp till Kappelhamnsviken och följde sedan östra kustvägen norrut. Efter Bläse var det grusväg. Det blev allt gropigare och Gunilla körde naturligtvis allt långsammare.

Vår resa till Stenkusten

Vi stannade i ett tallskogsparti och gick ner till stranden. Stenkusten gjorde verkligen skäl för sitt namn. Promenaden blev kort och vi hastade tillbaka till bilen genom den myggrika tallskogen.

Nästa stop gjorde vid Hälludden. Vi parkerade högt uppe på en plåtå. Det var en vidsträckt utsikt över havet. Vattenytan hade en nästan onaturligt klarblå färg. Det fanns en hel del blommor trots att vi var en bit inne i augusti. Solen gassade och vi dröjde oss kvar ganska länge.

Sedan fortsatte vi förbi Falholmen och nådde fram till Ar. Där stannade vi vid vattnet och gick ut på en liten brygga.

Brygga i närheten av Ar

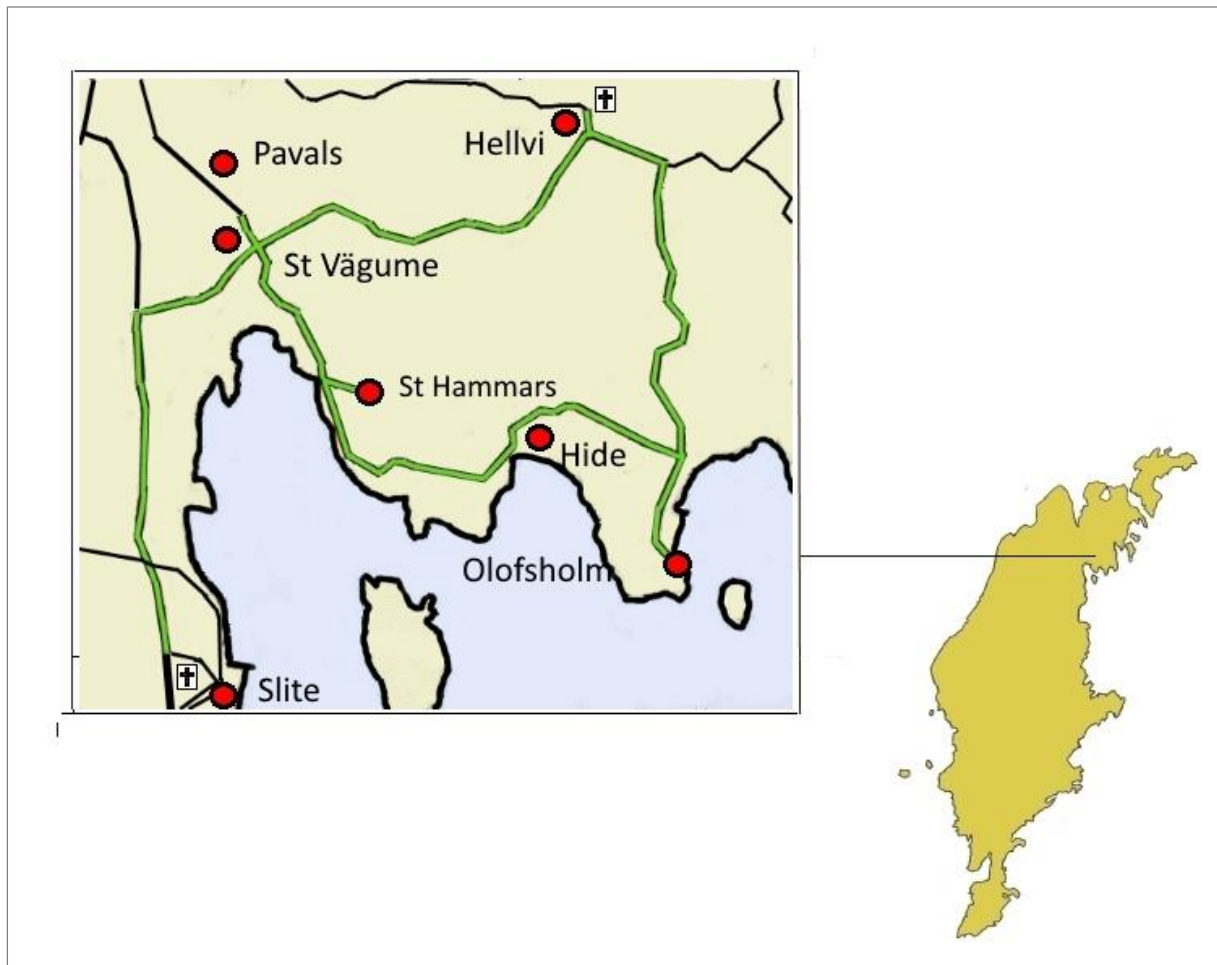
Vi tvekade lite om den fortsatta färden. Gunilla pläderade för Fleringe. Där skulle det finnas en kaffeservering. Det blev dock en besvikelse. Vi satt i bilen och spanade ivrigt efter en aväg mot Fleringe. Men av någon anledning hittade vi inte någon avtagsväg åt det hållet. Så vi hamnade i Bunge i stället. Där fanns Kaffestugan. Och vi kände genast, att vi absolut måste prova den berömda gotländska saffranspannkakan. För mig känns det varje gång som en överraskning att den är gjort på risgryn, gotländska risgrin får vi hoppas.

Vi hittade en kaffeservering

Efter lite komplettering av matvaror och inköp av Svenska Dagbladet på ICA, följde vi med Gunilla in i bodarna vid hamnen. Hon hade hittat muddar för mina handleder där. Jag provade dem och beslutade mig därefter för att köpa dem.

Torsdag 18 augusti.

Dagens utflykt började när vi startade vår färd mot Pavalds gård

I huset vi hyrt fanns det böcker. Gunilla hade läst en hel del i gårdens gotlandsböcker och hade fått idéer. Hon föreslog att vi skulle åka till Pavalds gård i Lärbro. Vägen var tydligt skyltad, så vi nådde snabbt dit.

Gården var vacker med en rad välskötta byggnader, planteringar, fruktträd och gräsmattor. Vi kunde fritt ströva runt på området. En del av husen stod med öppna dörrar och välkomnade oss att gå in och titta.

Ja, alla dörrar stod öppna, men vi såg inte till någon personal. Vi kikade försiktigt in, men såg inte heller till några besökanden. Efter en stunds tvekan tog vi mod till oss och gick in och såg på de gamla fina lokalerna. ”Vi får väl be om ursäkt om nån kommer och föser ut oss” tyckte Gunilla.

Trots att vi blev ganska länge inne i de gamla byggnaderna, så såg vi inte till några andra människor alls. Det var verkligen trevligt att kunna i lugn och ro gå igenom alla vackra rum. Även fönstren och utsikten från dem var imponerande.

När vi nöjda lämnade stället hade vi inte lyckats se en enda människa, varken ute eller inne.

Damera hittade snabbt Pavals gård

Gunilla inspekterade både högt och lågt

Hellvi kyrka

Vi stannade sedan vid Hellvi kyrka. Den var öppen för allmänheten att besöka. Yvonne tände ett ljus och sade några ord till sina föräldrar. Sedan ville hon pröva akustiken i kyrkan om brast ut i psalmen "I denna ljuva sommartid" för fulla lungor. Det lät riktigt fint.

Gunilla var även här påläst och kunde berätta från kyrkans historia att arbetarna vid kyrkobygget hade gjort en minnesskylt med runor. Vi letade överallt och hittade tillslut skylten utvändigt på en valvbåge.

Gunilla och Yvonne var nöjda med vårt klättrande bland raukarna

St Olofsholm blev nästa anhalt. Vi parkerade längst ner på udden. Ute på fältet stod ett stort kors och en enkelt kapell. Möjligen användes det fortfarande för några gudstjänster. Till vår lycka hittade vi ett bekvämt fikabord med utsikt mot Ytterholmen.

Gunilla berättade från en av gotlandsböckerna, att en garvad karolinkrigare kommit till trakten som tulluppsyningsman. Han hade gift sig med den 15-åriga dottern till en av traktens stormän. Redan på bröllopsnatten hade hon rymt hem till sin mamma. Hon blev dock bestämt tillbakalämnad till sin make.

Området var markerat som nationalpark. Det var tydligt markerat och hade skyltar, som angav vilka regler som gällde. Vi strövade runt och beundrade raukarna. Sen återvände vi till bilen.

Sista besöket i naturen blev Hideviken. Den här gången fanns det en hel del turister på stranden. Vi gick ut i sanden en stund, men vi blev inte lockade att bada.

Yvonne och Gunilla beundrade den vackra stranden vid Hideviken

Hemma i huset förnöjde vi oss med middag som avslutades med paj och vaniljsås som efterrätt. Även kvällen utnyttjades fullt ut. Yvonne hade ett förslag. Hon hade läst en annons på Konsum. Den beskrev en musikafton i Slite kyrka. ”O sole mio” kallades den.

Gotland Just Nu 12 augusti-28 september

BERÄTTARE. Gudrun Östbye.

En dramatisk musiksaga

Med en violinist, en sagoberättare och två operasångare har musikföreställningen O Sole Mio fått publiken att både jubla och gråta.

–Vi är själva rätt förundrade över att det blivit så vansinnigt uppskattat. Det är egentligen en ganska banal och stereotyp saga, säger sångaren och manusförfattaren Liv Bergström.

Yvannes förslag

Jag tyckte det lät bra och även Gunilla var intresserad, så vi åkte till Slite.

Kyrkan visade sig ligga på en kulle alldeles invid genomfartsvägen. När vi kom hade en hel del besökare redan hunnit samlas framför kyrkan. Vi märkte att även myggen samlats, så vi gick raskast möjligt in. Och det var tur. Alla platser i kyrkan var på väg att fyllas.

”O sole mio” var en slags saga. Gudrun Östbye var berättare och hennes röst gav en suggestiv atmosfär i den lilla kyrkolokalen. Erling Weibust med violin bidrog att förstärka intrycket. Men den verkligt stora upplevelsen var Liv Stenströms sång.

När sången och musiken tystnat och sagan tagit slut utbröt applåderna. Det hade verkligen varit en lyckad kväll. Yvonne och jag gick sakta mot utgången. När vi lämnat kyrkan och kommit ut på kyrkogården märkte vi att Gunilla försvunnit. Vi vände om och hittade henne mitt i kyrkan i samspråk med Liv Stenström. Även vi deltog sedan i samtalet och jag tog ett par fotografier av Liv.

Gunilla pratade med sångerskan Liv Stenström

Det hade mörknat innan vi kom tillbaka till vårt hus i Stora Hammars. Vi kände oss väldigt nöjda med dagen, när vi slog oss ner vid köksbordet. Vilken trevlig kväll vi hade haft. Vi firade kvällen med ett glas vin. Men om jag minns rätt så blev det nog flera glas.

Fredag 19 augusti.

Et stadigt småregn strömmade ner från en helgrå himmel. Det kändes som lämpligt väder för vår städdag.

Yvonne hade sina principer då det gällde städning. Hon ville att man skulle städa så grundligt att man kunde vara stolt över resultatet. Så nu gällde det veckligen att hugga i och få allt grundligt rent.

Vi kämpade med att iordningställa huset i ursprungligt skick. Våra saker och huset grejer separerades. Sopning, dammsugning och moppning av alla ytor genomfördes. Lådor och skåp rengjordes sorterades.

Gunilla såg tveksam ut men kämpade föredömligt med rummen på övre planet.

Så småningom behövdes en paus. Och nu kände vi för att sitta ner och njuta av kaffe och bullar. Och då upptäckte vi att kaffet var slut. ”Det fixar jag” sade jag.

Sen gick jag ut till bilen och gjorde en snabb tur till Coop i Lärbro och köpte kaffe. Visst ville vi ha kaffe nu, men vi ville ju också kunna brygga oss kaffe även under de fortsatta dagarna på Gotland.

När städningen var färdig åt vi en gemensam lunch. Under måltiden berättade Gunilla att hon hade planer på att se loppmarknader och katthem i Visby.

Efter måltiden packade Gunilla sina grejor i bilen. Hon såg glad ut, när hon satte sig bakom ratten. Bilen rullade iväg och Gunilla vinkade glatt och tutade innan hon försvann ur vårt synfält.

Det blev lite tyst, när Gunilla åkt sin väg. Dessutom kände Yvonne och jag oss lite avslagna, så kvällens fortsatta ansträngningar innefattade inga storverk.

Lördag 20 augusti.

Direkt efter frukost gjorde vi slutstädning av huset och packade våra grejor i bilen. Det blev mycket att stuva och få plats med i bilen. Tydligen hade vi mera mat och dryck med oss nu när vi lämnade Gotland, än vad vi haft när vi kom.

De fina vinflaskorna vi fått av Björn och Danka samt Gunilla tog förstås en hel del plats.

Jag gick över till vår hyresvärd och tackade och återlämnade nycklarna till huset. Sören verkade närmast förvånad över att jag kom till honom och tog farväl.

Efter ett kort besök på Willys, där vi återlämnade pantflaskor och burkar, parkerade vi åter vid Österport. Det blåste kraftigt och småregnade. Vi gick hastigt till Fiket vid Österport.

Yvonne var nog nöjd med våra två veckor på Gotland

Till kaffet tog Yvonne en härlig räksallad. Jag valde en sallad med Chevreost, honung och nötter. Det blev en verkligt välsmakande måltid och kändes som en fin avslutning på gotlandsresan.

När vi kom på färjan, märkte vi att havet lugnat sig. Det var inga större gungningar.

Resan hem blev lugn. Färden från Nynäshamn till Väsby kändes lång. Det började mörkna och vi var trötta. Till slut kom vi dock fram till vårt eget hus. Det kändes skönt att låsa upp dörren och kliva in. Vi var både lättade och nöjda över att resan blivit så lyckad.